

ги взема насила. И после, още едно — трѣбва ми пропускателното ти писмо. У тебе ли е?

Теофилъ кимна съ глава. Полека-лека баграта се връщаше на пълното му, пребледнѣло лице. Той бавно се изправи, седна върху раклата и се замисли.

— Отвържете ме — каза и протегна ръцетѣ си.

Иваница развърза копринения шнуръ безъ да слуша упрѣцитѣ на Ефросина.

Теофилъ стана, отиде къмъ княза и сложи ръка на рамото му.

— Нима не заслужавахъ твоего довѣрие, Йоаница? — погледътъ му бѣ странно наскърбенъ. — Защо не ми казахте по-рано? Можехте ли да вѣрвате, че ще ви издамъ? Ако Фридрихъ Червената брада реши да покори Константинополь, както съ българитѣ, така и безъ българитѣ, той може да стори това. Нека Господъ пази Визансъ... Дано нѣкой достоенъ мъжъ седне върху престола на Свещения дворецъ. Само това ще ни спаси. А ти, Йоаница, ти ще видишъ родния си домъ.

Теофилъ съблѣче туниката си, свали пръстена, извади отъ единъ джобъ нѣкакъвъ тънъкъ пергаментъ. Разгъна го и го подаде на Иваница. На него бѣше изрисувано алено крило на орелъ.

— Това е пропуска. Мини презъ Златната врата. Следъ това поemi Свети-Стефанския друмъ. Той е най-слабо охраненъ.

Ефросина донесе пояса съ меча, шапката и намѣтката. Иваница бѣше готовъ.

Тримата се изгледаха развълнувани.

— Нека те пази светата Мария Влахернска — каза Каламодиосъ и прегърна момъка. Постоя малко така, следъ това го пусна, изтри очитѣ си и обърна грѣбъ.

— Азъ ще те изпратя вѣнъ — пошѣпна смутено хетерата — но — но най-напредъ трѣбва да вържешъ отъново ръцетѣ и краката на Теофила.

— Защо? — трепна обиденъ Каламодиосъ, — още ли не ми вѣрвате? Не заслужавахъ това, Ефросина!